

ADSKA ADA

Tu Haron stane crn da iz vrča
potegne sveži jed.
Tu pupe bukva zla i smrča
a vene ruža red.

Tu duša legne usred drače
i gleda mrkli svod.
Slepi miši tu mlade kače
da produže slep rod.

Tu Minos strog se često kupa
nekim plavetnim snom.
Tu voda ključa, voda tupa,
i vazduh trom sa njom.

5 Tu kao gljiva je adska duplja:
donji buše je psi;
pleme se guja da lapće skuplja,
a pojilo si ti.

* * *

Budiš se. To je obred koji traži
više od nade. Rasap i počelo.
I dan je kap što spušta se niz čelo.
I dan je polje uzdrhtale raži.

Budiš se. Premda znaš da nema nove
molitve. Smrt je blag oblik svanuća.
Ne ovaj minut nije tvoja kuća.
Ne ničeg. Nema. Smrt je kost za snove.

Sećaš se loših reči ovog jutra.
Kraj tebe neki tuđi sati huče:
danas će biti ostrvljeno juče;
danas će biti zanemelo sutra.

CENA CUM ANIMALIBUS

Donesi vode, beznadni Zekhope.
Zaliti moram ovu večeru,
ovu mašinu što nas obali... Super: večera a mašina!

Noć vijugava mahom popade na ovce, ruksake, ine subjekte
bez bližih odredbi, ine Zekhope. Zeva bo Sionski breg.

Sve nešto mi se ideja grožđa danima stužuje: znajte rovčice;
male, lepljive klice skočice; žuti pehari, gnusne zdelice...
Ko će me od vas ipak izdati?

Po vođu vuci se, bolni Zekhope. Vi veverice lomne vilice praznim
cvrkutom nemojte kidati; ako šta treba da se prekine, biće to
vaše kičme nevredne (al lom kostiju opet nervira).

- 7 Vo imja Ujke, ko će belicu pšenicu s usana skupiti? Vrapce čak
u apostole primih. Ko može
zdrav umom voleti ova vremena?

E pa, zverčice, posebno Zekhope (sklonite negde
ovog medveda!), doći će vreme i već pristize
kad ćemo, avaj, sami ostati -
ja sa sobom, vi kojekud.

U tu svrhu sad dižem čašicu.
(Tek ja znam sitnu, slatku tajnicu -
čemu tu opor zadah badema.)

ĆUTE ŠIPTARI, ČUČE...

Ćuškam čičke okućnicom,
ćiriš ćupka ćeten-ćokot;
ćovek ćari, ćuk ćaščava;
ćemer ćulji šićar-okot.

Čiča ćapka čibuljice.
Čeljad šiće črez ljigare.
Šulj šiljeći na ćemane
čibuk ljuška hašiš-škare.

Sikter-ćirak piški štikle;
šupak štucka šiš-muštikle;
bulbul-ćurlik čežnjom liže
prišt-šilježe od bljak-riže...

Žulj štipkaju žilet-ljiljci,
njište živci i ožiljci...
Žuto šušte uholaže:
višnji Bože, njuši blaže...

Naše rašlje poganiše:
naše uže sad ih njiše...

8

GAUDEAMUS

I šta je mladost kojoj planinari
podležu siti i rovčice, strasno?
Govore jedni: i ona je klasno
obeležje, ona je u stvari

puna korpa ponoćnih bobica
koje u usta nežna baka sipa,
usta jednog zlog, otmenog tipa. Mladost je sipa
čiji pipci uriču let ptica,

možda... A možda kad zavesa padne
i zgrbljen sufler sklopi žute oči,
venama vrisnu nove sluzi, hladne

9 i mudre. Možda uzdahnu lopoči
i crv u klupku tvoje Arijadne
smisli šampanjac; otvori; natoči.

(Dva soneta o nekim večnim pitanjima)

* * *

Gospodine Sokrate, aktentašna
ostala je ispod masline i u njoj nedovršen tlocrt
za perivoje bešike.

Vetar je dunuo od Salamine, doneo žuti duh šafrana,
a Vi ste tražili tajnu bravu
za pristup psećim snovima,
i toliko ste u svom žaru mahali praznim psikterom
da se na tren suri medved
pričinio dečacima.

Potom se suton, na Atinu, lagano spuštao,
revanje pokog magarca zasmetalo bi dušama
građana mudro palih u skorašnjim ratovima...

Usput ste simit kupili i Divu se zahvalili,
jer je dan bio naporan ranije biste zanoćili...

Pred kuću stižete, iz gornjeg rakursa

Vaš Bog vas posmatra;

Bog posmatra, kod kuće sprema se jedna osrednja letnja večera.

Konus pogleda zahvata Vas, noć nad Heladom, Ksantipu,

Tartar, čempres, trem, Persiju i jedno pile, na Vas

čekajuć skromni podzubak,

besmrtnu dušu udilj čerupanu

reumatičnim rukama...

10

* * *

Lemur-satiri love s čoporom njušećih kama
svirale-dojke iz kojih ljigava pavlaka splači:
sa konzervama žuči dolaze navijači
i rišu lice noći u kolor-pišačkama...

Stigoše čitulje-guje u našu malu banku
gde pleme mršavih svinja pomori astigmatizam,
tu gde ćirica črčka, jer tvrdi da je "Nizam",
turi-kurac ekloge o Sibirjanin-Janku...

Guze se mudre reči u naše slepe tropizme,
prskaju erzac-spermom uboge smajl-simbole:
ispred rupe na veni Hamlet izuva čizme
i dribla svete mošti kroz roršah-vitriole...

II
Zeljov-pik fućka dušu u vatri drugog stanja...
Kenja na holding-šafiran ispod prozora zore...
Šinter razume zanos: svet je limun bez kore
na talasima smrti, u odžaku neznanja...

LIPE

Živa je noć. Noć pučine. Noć hleba.
I svaka brava mora da se proba.
O to se mora. Siva svetlost neba
kob drvenu nam savija put groba.

(Spaziti prst taj koji te nežno tiče,
spas što te ljubi kao glatko mače,
bez hole nade zvati one priče
kojima topot odzvanja, sve jače...)

Pa ipak laku, lipe,
noć želim vam. Dok kipe
sluzi i zvone zvona.

(Mudar zub manje pati.
Svet je pisak ozona
palog. Kivna kolona

palog. Seks... Kombinati...)

* * *

Poslednji put čujemo zujanje,
poslednji put, jer neće prestati
kada sletimo. Čudno je strujanje
umnih bolesti: i neće nestati

od pukog tla. Ptice ne mogu
ovako lepu steći visinu.
Lasno je sada zvocati bogu,
lasno bacati dole sitninu,

ali teško je podići pogled,
jer oči tvoje još postoje.
Život kroz ovaj obrnut dvogled
skromnim se čini. Hladne su boje:

¹³ jer tek smo hodnik nebeske bolnice
čijom dužinom blede stjuardese
dele sitnice: nekom novo lice,
nekom bombone i diskretne kese;

jer privid tek smo, što se jedva miče
tim livadama okorele pene,
čiju tišinu strm radar proniče:
odveć kasno za tebe i mene.

DITIRAMB DRUGI: PUTARI

Namerni da ga prekinje
I ubiju sonatama
Sluteć da jede mekinje
I valja se u platama

Znojnim surlama probiše
Afektirano pitanje
Sve što su mogli pobiše
Da bi sprečili skitanje

Grozne su tačke izveli
Kao predigru kupanju
Ono što nisu izjeli
Prepustili su čupanju

Vrisnu tek kad su stavili
Noge u hladnu slaninu
Bolje da nisu slavili
Tako napetu tkaninu

Bolje da skladno brinuše
Za milosvojstva zabanja
Bolje da odmah skinuše
Te rogove sa lobanja

14

* * *

S usana tvojih prevelik je pad
u trulo runo noćnih vozova.
Samo je jedna pesma, jedna glad,
i baš me ona noćas doziva.

I baš me ruke koje padaju
spolja niz glatku mreću prozora
odvlače tamo gde u konvoju
putuju duše iza obzora.

Baš me tišina što se prodeva
kroz crna vrata sna i plavi dim
opaja vinom gorkih prideva
i čini spremnim da legnem ma s kim.

TELOMAHIJA

Crn kлокot usana koje se cede
niz bradu, guli te. Šta ti svet čini?
I zašto? Promičeš. Šta ovi ini
obrisi grle? Tebi koji htede

san da im zapiraš pečalnom rukom
šta zluju, čileći? Šiljate ptice?
Šta smerni kao seme nose? Lice
zlog sveca? Noć u vrenju s gnusnim pukom?

Sklopi oči. Ipak. Biće i hleba
i toplih poriva. Ako zatrubi
seti se: kroz strm dan protnuti treba

glibav plač vetrova, sjaj koji se gubi
i muk što kaplje iz tučnog neba
kao cvet. Ljubi smrt. Ljubi smrt. Ljubi.

16

* * *

Život je zimska bajka i počinje da sneži.
Laki su tupi dani iz zavejanog ugla.
Uz jele pužu vitke prikaze. Vidik je kugla
beline čiji pisak hrli ka večnoj mreži.

Odviše vlage ima u ovoj sitnoj tišini.
Rupe će, poput dima, da prostude unutra...
Nebo je stvrdnut vetar i bilo koje sutra
moraće da mrk obzor celiva dugo i slini.

UT UNUM SINT: VAGINA PECTORIS

Da, ona spava, i neka spava,
po dolovima u kojima se napasa
naše horoskopsko, burek-propeto ćutanje
niču klepetuše sa znacima uzvika koje zabacuju iz muholovnih grotala,
niču štimunzi i parafernalije,
vitki Argonauti krljaju jezičine u štuko-tarantule i kokosove monahe;
da, ona spava, kažu, bolje je,
žubor pogroma odhibernirati,
kućne lastavice klackaju zubima,
sparen s Larima, bleh-Pantokrator
pičkoprstasto okida uzice: o, pauze:
o, pauze-pauze:
pauze od svega što pihtijice smatraju smaranjem,
od češkanja, ljuljuškanja i saug-levitiranja,
od razglednica koje stižu niotkud
i slepim aversima podsećaju na sutone u Sociopatiji,
dečica srećna kao devize u zapeklom dupetu:
malo timariš, zatim odlaziš...

18

Da, ona spava: to mutno ronjenje
presuju kasice za svoje prasice,
tek što poklekneš, već te čereče:
već te čereče, a nisi probao balavo slatko od entelehije,
izmakle su ti marvene kiflice, kafir-grancle i penis-štanglice
(sam taj proces, to milo sovljenje, govnavi
morlaci zovu "kuntanjem")...:
Da, ona spava, i neka spava,
ispod oblaka na kojima dementni serafimi sa zlobnim osmesima ispisuju
"sto tona",
puna maslačaka kojima se ceo život jebalo za sve,

pored picanskih zubala, kao kad mi je rekla:
guslaj me naopačke, manijakalni šakalu,
s tobom hoću da prevaziđem dert...

Da, ona: ona umuje o pipačini i ima kratke noge,
iz njenih dojki masturbiraju zanovet-štenci;
postoje stvari o kojima je bolje tek oblizivati usne,
i priče s velmožama luđim od mladih koza...:
da, ona spava, i neka bi svemušto nebo
vodicom za noge oblokalo taj sumnjivi adet;
krajnja je nužda da tanja sirotišta hijene nameste na jeste,
krajnje je vreme da se sa obveznica pređe na genitalije,
kako bi napokon svanuo dan...

Dan kada šiljboci izleče šankr i u oblaku
mišomora simuliraju delirijum tremens,
dan kad neće više biti "moje" i "tvoje",
već "Eno Fome Grbavog, gle kako sakati crkvenjaka"...
(Dan kada ostaješ sam i na koverti za prezle svodiš račun:
jeste bio si crni kamenčić na izborima za Kneset,
Eumejeva lobanja i patkica u Petronijevoj kadi,
bio si zrikavac smrti u kineskoj kuglici smutnje,
sokolar živine masti i apostol botulizma,
a sad, sad posmatraš njeno soporifizirano jastvo,
i čekaš da gušteru tvojih zastranjenja ponovo izraste koda,
sada pohotne bube napolju uzalud cvrče
pod kubnim kilometrima crnog heroina,
i grozni đulići-šupci teraju penu na usta
kadaif-bazdom plitko zakopanih:
"Ona spava i ja te opet tražim, čiko,
da nabereš suze iz očiju mojih, kao ljubičice,
da kao medovođa obletiš mozak i zaspíš u meni kao Ce-Ce maca,
i zaspíš u meni kao Ce-Ce zakrpa na dubioznom tkanju sick-an-sich realnosti,

i zaspiš u meni kao što samo ugalj u šiptarskom srcu i veverice posle
crtanog filma znaju da spavaju,
kao što na grudima heurističke noći devet-jedan-jedan ona spava...”)

*

Za pesmu je važno da ima zarazan refren:
Gdje su ljudi što dođoše sinoć k tebi?
izvedi ih k nama da ih poznamo?